

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

— Sserbske njedželske łopjeno. —

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

3. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Móřj. 1, 26. 27.

Krótke, ale jadriwe šłowa wo čłowjeku a jeho byczu, wyšoki křěrlušč wo jeho wulkim powołanju. Na přěnim łopjenu šwj. pišma tute krasne šłowa steja, a tola šu hač na džěnsnišči džěń njesabyte a njesestarijene. Něčža drje wo něčzim druhim hač tamny psalm: Ščto je čłowjek, šo na njeho špomináš, a čłowški šyn, šo jeho doma-nytašč; něščto druge tež je tamne jara snate šłowo: Čłowjek je we šwojim žiwjenju jako trawa, ale runje dokełž naš šłowa džěnsnišcheho teksta na wulkotnosč čłowjěstwa dopomnjeja, šu nam lube a drohe. Trjebamy je tež wošebje w něčziščim čašu, hdžež jich wjele na to džěła, čłowjetej jeho hódnosč a wulkotnosč rubicž a jeho pschezo k wjetškej njespokojnosčzi i jeho wošudom šawjescž! Duž njeh tute rjane šłowa nam nowu křoblosč k wje-šelemu, džakownemu a šwěrnemu trjebanju wscheho teho dadža, ščtož je Boža dobrotu nam čłowjekam špožczila, jako wón džěšče: Stwořmy čłowjeka, šnamjo k naškej podobnosčzi. Duž wopomńmy: Bóh džěšče: Stwořmy čłowjeka, šnamjo k naškej podobnosčzi! A my k temu prajimy 1. š wutrobnym modlenjom a š dobom šlubjenjom: Njeh dha k twojej podobnosčzi moja dušča wotuczzi, a 2. š wutrobnym džakowanjom a š dobom šwěrnym trjebanjom: Njebjo, šemja a jich wójska šu mi date k lěpschemu.

1. Stwořicželski ščutk je dokonjany hač na jeho křonu, čłowjeka. Še šłowami 104. psalma rěczane, tutón ščutk

to napišmo njěše: Šnježe, kaš šu twoje ščutki taš wulke a kaš je jich taš wjele, ty šy je wsčitke mudrje wustajil. Šnate wsčak je, kaš šo wsčitko pschečziwo wopišanju štworjenja šwěta na přěnim łopjenu šwj. pišma měri, a tola ničto njemóže jo lěpje a krasnišcho čziničž, hač je šo tu štało. Wščitko, ščtož na šemi a wysche šemje a pod šemju je še šwojim wulkotnym porjadom a še šwojej rjanošczu, na wschehomózneho, wschehomudreho a wscheho-dobrocziweho štworicžela pokasuje. Wěšo mamy my mu-dracžkojo na tym, kaž je Bóh tón Šnješ šwět štworil, to a tamne wustajecž, a budžichmy-li my do teho ščto nuts-rěczecž měli, budžišče wěšo wsčitko wjele lěpje było. Wěšo tež po šłowach šwj. japosčtoła Pawoła žyła štwórbu po wumóženju šdychuje, tola šwj. pišmo ma žyłe prawje, hdžž rjekuje: Bóh pohlada na wsčitko, ščtož běšče šczinił, a hlaj, to bě jara dobre.

A na ščestym dnju šwojeho štworicželskeho džěła džěšče Bóh: Stwořmy čłowjeka! Wopomńmy najprjedy šwonkny rošdžěl: Hač dotal rěkašče pschezo: Budž šwětlo, budž twjerdosčž, abo šemja plodž atd., nětko paš, hdžž šo wo štworjenju čłowjeka jedna, Bóh wsčitko šam čzini, še šwojeje šameje wole čłowjeka štwori, a taš tež je čłowjek šnamjo, k Božej podobnosčzi, křona a kral žyłeje štwórbu. A móžesh to widžicž šwonkne a šnutsšnje. Šwonkne, pohladaj na njeho, kaš po šemi křodži, hłowa hordže po-šbėnjena k njebjěšam pokasuje, pohladaj na wsčitke jeho štawy, kóždy k šwojej šlužbje wulkotnje pschihotowany, pohladaj, šo jeno jene mjenujemy, na wóczko, kaš pschi-

hodnje schitowane, kak daloko widzi, wschitko posnawa. Woprawdže tak mudrije wustajene, so su najmudrišči duchojo dolgo sledžili a pytali, so bychu waschnje, kak so widjenje stawa, tak nekak posnali, pschetož doposnali jo hiščje nješku. A hladasch-li komu tak pravje hlubofo do swerneho woczka, njeje czi, jako by do kamych njebješ nuts pohladnyl? Pomysl dale na cžlowjeka woblicžo, schto czi praji, pola kóždeho hinasche, na jeho snutskowne waschnje pokazowaze. Spomni na cžlowjekowe myšle, kak psches ert a ruzy do sjawnosče stupaju. A kak hagle se snutskownym žiwjenjom cžlowjeka steji? Schto we wutrobje wschitko wotpoczujje, dobre a sle, wješele a srudne? Schto je se swedomjom, tutym wošebnym hlošom Božim w tebi? Kak wutroba pukota, kak s Bohom reči? Same potajstwa, ale sbóžne: wot Boha, k Bohu!

Haj, my smy bójškeho rodu. Ale chzemy jo byč? Cžlowjek njeje wot Boha stworjeny, ale je so kam s nekajkeho niškeho, njesnateho byčja pomalu wuwil, tak so nam sa nepowalnu wernosč a najwjetšchu mudrosč preduje wot westnych ludži, cžlowjek ma wšte skoczjo sa swojeho prawotža, to je skončnje wschitko, schtož wot cžlowjekoweje hódnosče sbyttne wostawa. Schtož pak to njeweri, je hlupy a njesdželany. Nješmē na žadny pad werno byč, schtož biblija powjeda. Tu widžiš, kak daloko smy pschischli. Chzesch dha pak ty so s tajkim šonarštwom spokojič? Chzesch ty k tamnym mudrym šlushecž, kotšiz hiščje njewjedža, schto cžlowjek je, s wotkal pschindže a hdže dže? O proschmy, so, schtož krašnosč nascheho byčja nastupa, njebychmy do njewerj, sadwelowanja a drugeje wulkeje haniby a šošče samjedzeni byli, proschmy sa šwój wbohi šašlepjeny čas, kiž takle šwoju hódnosč do procha a blóta tepta, proschmy pschezo bóle sa druhich a sa šebje kamych: Njech dha k twojej podobnosči moja duscha wotuczi! A s dobom šlubmy, so chzemy tutu Božu podobnosč pschezo bóle a lepje pokazowáč. Njeshubmy wēru, tuton krašny swjašt s Bohom je tola najšpšche, schtož mamy. Hdž drusy tuton swjašt rostorchnu, wježmy jón my cžim twjerdscho, hdž drusy njehanibiczi šwoju hódnosč prječ mjetaju, se šlowami a skutkami ju šanjerodžuju, budžmy my wobkledžbowarjo a cžinjerjo tamneho japoschtolskeho šlowa: Ale ty, o Boži cžlowjecže, smiň so teho, hoň pak sa prawdosčju, sa bohobojasnosčju atd. A k Božej podobnosči šy stworjeny: njewesch, so je Bóh lubosč? Kajti to nadawš sa naš wschitkich, so bychmy s wutrobu, se rtom a rukomaj Bohu pschezo podobnišcho byč so se wischej šwernosčju prózowali!

2. Bóh stwori cžlowjeka šebi k podobnosči. To mešesche so pak wošebje w tym sjewič, so dyrbjesche cžlowjek knježič nad rybami w morju, nad ptakami pod njebješami, nade wschitkimi šwerjatami a wafami na semi. Stare to potajkim rosdžele mješ cžlowjekami a druhimi stworjenjemi. Se šwojej rošomnej wolu, so šwoje myšle wjedže, hdžez chze, so cžini, schtož sa prawe šposnawa, tu cžlowjek steji woprawdže knješ žyleje šwórbju. Wón je šebi woprawdže semju poddanu ščiniš, a čas pokazuje, so to pschezo lepje rošmy. Skoro ničjo wjazy njeje, schtož šebi njeby podčiznyš, niz na jene dobo, tež niz bješ wulkich woporow, ale tola weschje. Knježenje nad rybami w morju pokazuje na wobknježenje morjow; hobrste šódže psches nje šesdža, a hlubofo delkach, hdžez žadny cžlowški šynš wjazy njeklinčzi, grotu leža, so bychu cžlowške šlowa wot jeneho brjoha k druhemu do dalokeje žušby nješle.

Knježenje nad ptakami pod njebješami pokazuje na wobknježenje powetra, kotrež budže cžlowjekej škončnje tola možne tež bješ wulkich woporow, kotrež tuto prózowanje dženšnišči džen hiščje žada. A njeje dha powetr w tym a tamnym hižom wobknježeny? Ššlužič dyrbja cžlowjekej mozy wetra, šlužič powetr kam jako nosche šwētkla a šynšom. Schtož škončnje wobknježenje semje nastupa, woprawdže njewesch, hdže dyrbiš s mjenowanjom teho, schtož je dozpite, šapoczecž a hdže škončič. Šobrški duch k temu šluscha, to wschitko šapschimnyč a pošnacž a pschewidžič, kak hagle jo do šutka šajič! Schto bychu drje našchi prjedomnižy prajili, bychu-li dženša šašo pschischli, a runje tak by so nam šchlo, bychmy-li so sa što a wjazy lét ras wročičž mogli.

Ale my šcheschčijenjo to jeno s džiwanjom njepytnejmy, ale džakowni wušnawamy: šhwal teho Knjesa, moja duscha. Pschetož ničjo njeje, schtož njebychmy wot Boha meš. S Bohom wschitko, bješ Boha ničjo. Teho dla my schto wē kak hordži cžlowjeka sa Bohu runeho abo kaž nekotš bješbóžni drje cžinja, sa wysche njeho štejazeho nimamy. Bóh tola pschezo s knjesom wostanje. A wschitžy cžlowjekoj, niz jeno šhežorojo a kraloj, su ludžo „s Božej hnady“. Wošebje dženšnišči džen to pokazje: Semja dyrbi šahinycž, hdž wón so šhšhecž dawa (ššalm 46, 7), abo: ty rošlamasch šódže w morju (ššalm 48, 8), abo: Hdž ty šwoje woblicžo potajšch, dha štróža so, hdž jich dych prječ wosmješ, dha šahinu a so šašo do procha pschewobrocža. Wšcho našche prózowanje a štaranje wostanje podarmo, hdž wón so sa naš njestara, a na jeho žobnowanju je tež sa modernškeho cžlowjeka wschitko ležane. Teho dla tež pláčzi: Wostajče a pošnajče, so ja Bóh šym. A hiščje jene: Hdž wošebje sa naš šcheschčijanow reka: wschitko je wasche, dha je s tym prajene: Trjebajče jo pravje! Nam požčene punty a zentnarje chzedža našowane byč. W pschšlowach ššalomonowych (10, 16) steji pišane: Prawy wužiwa šwojeho šubla k žiwjenju, ale bješbóžny wužiwa šwojeho šamóženja k hrēhej, a šwj. šawoš napomina (1. Kor. 7, 31): kotšiz šwēta wužiwaju, so bychu jeho šle njewužiwali. Sa naš pak wošebje pláčzi: Wschitko je wasche, wy pak šče šhryštušowi. A šhryštuš tola wučzi: Nad mašym šwerny, so by junu šbóžnje ššincžalo: Ša chzu cze na wjele pošajič! To by potom dopjeljenje teho bylo: Štwórmj cžlowjeka, šnamjo k našchej podobnosči. Duž so tola teho wješelmy: Bóh štwori cžlowjeka šebi k podobnosči, a wo to so štarajmy:

So bych byl, kaž ty, došonjany,

Ty krašne šnamjo wscheje šwjatosče!

Šlaj, k temu hižom powošany

Ššym na semi; a do wschej' wēčnosče

Mój duch so dyrbi na to prózowáč,

So mohł so bliže k tebi pošbēháč.

Šamjeň.

M. w B.

Cžlowjek Bože šnamjo.

Sa šnamjo k šwojej podobje

Naš Boža hnada štwori!

Hdže w šwēče wjetšči wušnam je,

Hdže wjetšča cžecž so hori?

S tym cžlowjek šwórbju kóna je,

Ma ducha mozy wšške,

Še s knježerjom na semi.

Bo czele, duschi wot semje,
Bo duchu je wón s Boha;
Duž pucze khodži dwojake
W tu kwěče jeho noha.
Mjes pschirodu a mjes Bohom
Se cźlowjek s bójsim křédnikom,
Ma jastupjerstwo Bože.

O so wón pschezo stajał by
Móz ducha nješmjertnosće
Do kłuzby kwojatej Trojicy,
Był polny potornosće!
Tež knježil mudrie, s lubosću
Kaž Bóh we kwojim stworjenju
A sbože, radosć budžil!

O tajke sbože, cźlowjek byč
Wetymle powołanju!
Tón Boži wuřhw dyrbi tyc
A kłuzić s žohnowanju;
Wschaf Bóh, kiž kama lubosć je,
Tyc jako džěči křónuje,
Kiž jeho snamjo nosča.

K. A. Fiedler.

Cźlowka pschedwidźiwosć.

To je něšto zyle džiwne, so cźlowjek cźuje, sčtož na njeho czała. Semu so to do přědka siewi a potom so tež wopravdže stanje. Swotkal to siewjenje wukhadža, žadyn cźlowjek njewě. Na kwěče wschaf je wjele tajkeho, sčtož nam potajnstwo wostawa. Wěryjazy pak tež w tym Boži porst widži. Bóh cźini wětry a płomjenja kwojich póbłow, so ludži wobarnuja abo warnuja. A tak dawa wón tež tym kwojim we wěstych czařach tajke snuškowne siewjenja.

W lětach 1505—1571 běše w Schottiskej mózny předař, s mjenom John Knox, žiwj. Wo jeho modlitwach by katolska kralowa Maria husto rjekła, so so te jej strasnišče, džili 10,000 wojakow. Kaž wschitzy mózni mužcjo, mješče tež wón wjele nješcheczelow, a kaž psches džiw wón husczišcho jich nadpadam wucžekny. Tak mješče wón ras wječor to snuškowne sa- cźucze, so so na kwoje swucžene městno sa domjazym blidom pschi wječeri křdnycž nješmē. Lědma běše so sa blido, ale tehdy na druhe městno křdnyl, so wonka wutseli, a ta lampa, sady kotrejž by hewak křdał, bu s kullu pschetselena. Wona budžišče jeho s wěstosću morila, hdy budžišče tehdy na kwojim swucženym městnje křdžal.

Duchowny Ludik w Dawosu běše so we swucženym czařu s měrej podał. Duž jemu na jene dobo wutroba tak mžnje pulotacž pocza, so jeho stysł saja a dyrbjesče s domu won do wřny. Sdnyž běše khwilu po cźmowym wjeřnym puczu dale schoł, so dohlada, so so jemu s jeneje khěže kwěza napschecziwo kwě- cześče. Na mješče křbi prajesče: „Tam dyrbišch hieč, tam budža cze trjebacž!“ A sčto tam pschšchedschi wuhlada? Khudu wudowu, kiž bě křbi hižom sčtrył pschihotowała, so by so sa njón powjěpła. „Ach, ja křm sħubjena!“ wona jemu napschecziwo wołasče. „„Alle runje teho dla nješmēcže do njesboža,““ jej duchowny wotmolwi a tak dołho pscheczelnje s njej rěčesče, doniž so sašo nje- smērowa.

Wošebje husto namałamy tajku pschedwidźiwosć pola žónsčich. Sēdzělsta diakonissa, Dora Pattison (1832—78), ležesče ras s mērom we kwojej komorzy blisko pschi tyc salach, hdyž bēchu ni khori. Na jene dobo wotuczi, a jej bē, jako by so jenej

khorej, kotrejž bēchu džēn přjedy nohu wotrěsali, něšto stało byto. Kucze stany, so swobleka a džěsche s tej khorej, kotruž pak w mē- nym spanju nadeńdže. Tež wobalka bē w rjedže. Sato pak bliže hladasče, pytny, so krej s rany czechesče, dofelž bē so žila puknyła. Kucze ranu s nowa swobala a khora bē se křmjertneho stracha wu- mōžena. Budžišče so krej dale se žily czišcžala, by so ta žónska hacž do ranja wukrawiła.

Seno na duchu křepi mōža tu přěč, so we wschěch tajkich podeńdženjach Bóh křam cźlowjekow po kwojim spodobanju wodži. Wón wschaf tyc kwojich ženje s wocžow njepuschczi.

Pscheczelnosć.

„Mōžu czi něšto s lubosći sčinič?“ pscheczelna wothladařka ke khoremu džěcžu prajesče. „„Saj, pošmēwłicže so na mnje,““ to małe džesče.

„Pošmēwłi so na mnje“, to je někohožkuli njewjěkeleho próstwa. Tule próstwu dopjelnicž, je kaž kłóncžne waschnje. Kello samōže wušmēwłnjenje kłóncžka nad semju — kello cźlowške wu- šmēwłnjenje nad křamotnej, sruđženej a w cźmowocže powostajenej wutrobu!

Wny wschitzy njesamōžemy něšto wošebiteho, ale wschitzy něšto pscheczelneho samōžemy prajicž abo cžinicž. Wschitzy, kiž maju s tobu cžinicž a s kotrymž masch ty cžinicž, so sa pscheczelne kłowo džakowni. Praj jo tež tym, kiž cze nješcheczelnje setkaja. Wono jim brón wosmje. Pscheczelnosć khudšcheho nječini, žada mačo czařa a tebi křamemu najrjēsčmu msdu pschinješe. Ty mōžesch něšto podacž a wobstaracž, něšto piřacž, s někomu po- hladacž hieč a to wscho s pscheczelnosću, kiž křebicžiwym, twjerdym, sħmny wutrobam tak derje cžini. S małymi wopokasmami psche- czelnosće mōžesch sřróžnym, hōřkim sašo lubosć, khroblosć, nadžiju křiczič. Tehodla budž pscheczelny, kaž bēšče Sēsuf pscheczelny.

Bohaty bjes dawkow.

Khudy farař w połnōžnej Americy bēšče křbi wořadku sħro- madžil a chzysče jej wot křmilnych darow zřkwičžku natwaricž. To sħoni fiřkus (stat) a chzysče jeho w dawkach wyschšcho sehnacž. „Kello samoženja macže?“ — „„Sa křm jara bohaty,““ farař wotmolwi. Sastojnik kwoju knihu wotewri a džesče: „Dha powje- dajcže, sčto dyrbju piřacž!“ Farař rjekny: „„S přēnja mam dobru, bohobořanu žonu, ta je kłoto winojta.““ — „Sčto wjazy?“ — „„Dwē pobožnej, pošlusčnej džěczi.““ — „Sčto wjazy?“ — „„Wumōžnito, kiž je nam sbožnosć warbowal.““ — „Sčto wjazy?“ — „„Wjěkełu a spokojnu wutrobu.““ — „Sčto wjazy?“ — „„Ričžo wjazy.““ Duž sastojnik kwoju knihu sačžini a džesče: „Sawěšcže, wy seže bohaty muž, dawki pak wot kwojeho samoženja dawacž njetřjebacže.“

Rěč pschezo wěrnosć.

„Kak dha je so to stało, mój křnto, so kř kwoju křlužbu sħubil?“ tak so macž kwojeho 15lētneho křna praschesče, kiž bē se kwojeje přēnjeje křlužby sašo domoj pschischoł. „„Sħym““, hólz sruđny wotmolwi, „„křam na tym wina. Sa něšto sħkleń- zam na semju padnyčž dach, so so rošrašychu. Mój knješ bu hñēwny a rjekny, so moje džiwje waschnje dlēje snjesčž njemōže, a duž křm dyrbjal hieč. Macži, nječini křbi dale žanych starosčow, ja hižom bōřny sašo křlužbu namałam. Alle sčtoha dyrbju rjež, hdyž so mje prascheja, cžeho dla křm kwoje přēnje městno sħubil?““ — „Rěčž jeno pschezo wěrnosć!“ macž wotmolwi, „to drje tola křam hinał cžinicž njechaf?“ — „„Nē wschaf““, křm wotmolwi; „„wono mohło mi nētał sħkōdžicž.““ — „Pratwba ženje njeschōdži“, macž wobkřuczi, „nječ so to tež druđdy hinał byčž sda“.

Hólzej bu tola cžežto, nowu službu namatacž, hačž bė žebi myšlil. Duž mlody pschepuz tajeho hólčezu pytašče. Sslužba lubjesče tajku rjanu mřdu, so žo našch hólž bojėsche, so ju pschi žwojich wopismach njedostanje. Žako žo temu knjesej pschedstaji, chžyšče najpriedy prawdu samjelcžecž. Wščako jecho tón knjes žnacž njemóžesche. Wón pať žebi wšcho pschemygli a nětko runje won prajesche, cžeho dla bė přenju službu šhubil. Duž džesche pschepuz: „Ža mam rad wołoko žo wobhladniwych, pčlnych ludži. Ža pať tež derje wēm, so cži, kiž žwoje smygli sprawnje pschidab ža, tež tehdy, hdyž mohlo jim to schłodžicž, je tež najlőžičho wotpołoža. S nowa budžesch nětk tať prawje wobhladniwy“. — „Žaj, luby knježe, chžu žo próžowacž, šchtož jeno móžu.“

Duž žo wo durje šallepa a dō istwy šastupi — hólčezowy přjedawšchi knjes. „Chžesč ty, luby wujo“, rjekny tón k mlodemu pschepuzej, „žebi tuteho hólža pschistajicž?“ — „Ža to hišcže cžiniť njejšym,“ tón wotmolwi. — „Cžin jo směrom“, přjedawšchi knjes dale rěčesche, „móžesč-li jecho psched tym wobarnowacž, so cži žuche šnjerosbiwa a mokre šnjerosliwa, smějesč jecho we wščem druhim žwěrneho. Šdy by pať jecho njerodžal, bych žam hišcže junu s nim špřtať.“

„Ně, hdyž tať rjenje wo nim žwědcžišch, jecho žam wobšowam“, mlody pschepuz wotmolwi.

Hólž bu pschistajeny a je w tej službje lěta dołho byť. Šusto by žwojej macžeri pražil: „Žaj, tať je, kať prajesche: Prawda je pschezo to najlěpsche; pschetož kať budžišche žo mi šesčlo, hdy budžich njewěrnosčž rěčal byť, a mój přjedawšchi knjes budžišche to wotkryť?“

Wobrocženje wopisza.

Ža mějach, jedny žlepy powjedasche, jara rjanu mlodosčž. Moja domišna bė šchěroka seleno hola. Wšchi žhójnacy na selenych žufach rjane krowy pašech a k temu žwoje špěwy špěwacy, kotrež bė mje moja macž nawučžila. To bėchu moje cžiche džěcžaze lěta. Ža buch wjetšchi. Duž do mnje njecžišty woheń šacžahny. Wšchi pucžu stejesche stara korcžma. Wšcho w njej bė masane doščž. Njerodna stara žona se žwojej džowku hoscžom porjedžowasche. Žyła štwu hrosnje po palenzu wonjesche. A tuta korcžma mi nacžini. Ža žo jeje grawowacy a tola mje wšcho do njeje wabjesche. Wšchě žwoje krosčki tam pschepiwacy a korcžmarjež holžu mjenowacy žwoju njewjestu. Lubowacy ju njemóžacy, ale ju hidžacy, dofelž wjedžacy, so je wona moje njesbože. A tola njepšchestacy tam žybacž a palenz picž. Wšcho, šchtož na Boha dopominasche, bėch daloko do šady cžišnyť. Ža buch hotowy wopisž a njedocžinť a wježni mi s pucža žhodžacy.

Kať bėch tež šažo žyłu nōž w korcžmje žedžal a piť. Škōncžnje bėch žo domoj motacž pocžal, ničžo wo žebi njewjedžo. Žako šažo k žebi pschicž pocžacy, bė mi, jako bych šymu mřel. Ža wocžinich wocži, ale wšcho bė hišcže cžmowe. Njeje dha dženska wofno widžecž? Ža žo napinacy, ale wšcho wosta cžmowe. Duž se žwojimaj rukomaj wołoko žo hrabacy a cžujacy, so w pschěrowje ležu, wšchōn pschemacžany. Wšchōn naštrōžany štanacy. Žaj, moja noha šteji w mokrej luži a šymny wětr mje wobduwa. Ža njebėch we žwojej komorje, ale wonacy. Ale bė dha hišcže toľšta nōž? Duž šaspěwa šchłowroncžť žwój rańšchi špěw a wšchudžom bėchu rańšche hłōšy žhšchecž. O Božo na njeju, bėch dha ja woflepil?

Ža bėch žlepy. O jako to pōšnacž, bė mi, jako by mje něchtō s njebež do hele štorcžil byť. Duž ludži hičž šažhšchacy. „Ma pomoz, lubi lubžo,“ jich wołacy, „žmilcže žo nad wobohim žlepy.“ Woni žo bližacy a jako mje šejnacž, pocžacy žo žmjecž a

dobom mje žwaricž: „Šchto, to je tola Wornarjež pjany Michal, to žo tu žhlemi, jako by we wodže tčžal a tu šměrom žedži kať lěni pož a žebi žhribjet s rańšchim žlōnzom wobřewacž dawa. My chžemy cži hižom poľasacž, naž ja blašnow mēčž!“ „Ach“, jim wotmolwich, „pjany drje žym byť, nětko pať žym žlepy. Ža njewēm, hdyž žym, žmilcže žo a dowjedžcže mje domoj!“

Ma to jim wšcho šwupowjedacy. Woni mi wěřacy a mje k mojej macžeri dowjedžechu. Šo lěkarja žmy pōšłali a tōn mi moje dospōłne woflepjenje wobkručži. W pschěrowje ležo bėch žo šymny namřel, šchtož bė žo na wocži połožilo. Šomoz žana wjazy njebė.

O šchto žym tehdy wšcho špřtať! Najradšcho budžich wo dnjo a w nožy šelil. Cžiniť pať to njejšym, ale plakať žym, so bėšchtej mojej wocži žyľšowej žōrle.

Tehdy žym špōšnal, šchto móže macž žwojemu džěcžu byčž. Ššwarika mje njeje, ale kať džěcžo je mje wodžika, hdyž chžych wjedženy byčž. Šusto by mi s dobrych knihow cžitaka, pschetož wona bė pobožna žona. Mi žo šdasche, jako by žo žamo druhdy wješelika. A to je tež cžinika. Wščako wjazy do korcžmy nješhodžacy a rad na jejne cžitanje pōšluchacy. Wona widžesche, kať žo moje duchowne wōcžto pomaku wotamľasche. A to bė jeje wješele.

Ža žebi na to myšlacž, so bych harmoniku cžahacž nawučnyť; s tym mohť něšchto šažlucžicž a wustojnosčž k temu mějach. Žako džěcžo bėch hižom wjele na njej nawučnyť. Moja macž pať wotmolwi: „Ně, prošchěřski herž ty njebudžesč!“ Moja macž mje na druhi pucž dowjedže. Šo jenym džěiche so mnu na kublo, hdyž bė ja mnje wšchelake džělo. To je mje dotal žiwiko a budže mje dale žiwicž. Šo druhim mje do žyřtwje wodžesche. A Bože šłowo bu moje wješele.

To je moja macž cžinika. Wona hižom lěta dołho na kercžowje leži. Ža pať žym na tym pucžu wostať, na kotryž je mje wona poľasaka. A ja žym šbožowny, pschetož ja žym špokojom. Se žwojimaj šnutsčownymaj wocžomaj widžu rjany žwět, w kotrymž Bōh žam rošľasuje a wšcho wodži.

Tať rěčesche tōn žlepy, žiwe žwědcženje ša to, kať móže Bōh na džitwne waschnje wopisza do wěrneho šchescžijana pschewobrocžicž.

Wšchelake s bliska a s daloka.

— W Cžornym Šholmžu je žo wobšamľko, nowu šchulu natwaricž.

— 2. junija šańdženeho lěta je žo w Romje pod wulkim wobdželenjom tamneje ewangelskeje wofady žwjatocžnje šakožny kamjeń k ewangelskej žyřtwi połožil. Žadanje, w Romje tež doštojnny Bōži dom našcheje wōtcžinskeje ewangelskeje žyřtwje mēčž a šjawne žwědcženje wotpołožicž ša wěrnosčž ewangeliya, bėšche hižom lětdžekatki we wutrobacy našcheho ewangelskeho luda s wulkim šahorjenjom žiwe. Twar je žo wot wubjerka našcheje ewangelskeje žyřtwje do rukow wšal. Ma krašnym měštnje wulkeho města Roma budže žo pošbēhowacž: žyřkej, šara a wofadny dom. Žyřkej šmēje dwě rjanej wēži. Twarške měštno wopšchija 2500 kwadratnych metrow. Ššo nadžija, so budže žo ewangelski Bōži dom w Romje ša 2 lěcže pōšwjećicž móž. Nľsne budže, so našchi ewangelszy we wōtžnym kraju luboščiwu woporniwosčž wopōľaza. Wščetož twar pľacži 700,000 hr. a poľojza je haľle nawdata. Duž žo wo dary ša tu žyřkej prošy, a teho dla je žo tež na něcžišchu njedželu w Šaľškej krajna kollektu ša twar teje žyřtwje postajika. Na džijomnje tež našchi ewangelszy Ššerbija žwoju ruku wotewřija ša wažny twar ewangelskeje žyřtwje w měšcže Romje, hdyž dyrbi štacž jako wēža ewangelskeje wěry.